

září 2021

párek

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 9, 2021

ročník XXI.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Šárka Kuligová

email: parek.kmo@gmail.com

1 **let**
KNIHOVNY !!!

menu

Entrée	4
Recenze:	
<i>Cestou špendlíků nebo jehel</i>	5
<i>V bílém plášti</i>	7
<i>Chlapec za klíčovou dírkou</i>	10
<i>Stavitelé</i>	13
Malá ochutnávka z knižních novinek hudebního oddělení	15
Tipy z dětských knihoven	21

entrée

Češi patří k největším a nejnáruživějším čtenářům v Evropě. Z hlediska knihovníka je to úžasná zpráva, ale má to i svá úskalí. Téměř každý týden k nám volají, mailují či chodí lidé, že zdědili velkou rodinnou knihovnu, nebo se stěhují do menšího bytu, a prostě neví, co s těmi knihami. Ono nerudovské „kam s nimi“ je dost trápí, protože antikvariáty už roky téměř nic nevykupují, a vyhodit knihy do tříděného odpadu, to je snad smrtelný hřích! Jenže i knihovny, u nás i ve světě, už deseti letí řeší ono „kam s nimi“. Nejsou nafukovací a k tomu my městské nejsme ani archivní. Mnozí to chápou, ale najdou se i tací, kteří se durdí, že jsme přece knihovna, je naší „svatou“ povinností brát knihy a poděkovat, že jsou zdarma. Jenže málokdo tuší, kolik knih v Česku vychází. Národní knihovna eviduje v průměru 16.000 nových titulů ročně. I když naše knihovna z toho pořídí tak 4.200 titulů, je to statisticky 16 nových titulů každý pracovní den. A to je skutečně dost. Takže nestyd'te se, buďte ekologičtí a pošlejte staré nepotřebné knihy s klidem do recyklace.

Bohdan BoboKing Volejníček

1 **let**
KNIHOVNY !!!

Cestou špendlíků nebo jehel

Zuzana Říhová

text: Šárka Netolická

„Vesnický román, který chcete číst v bezpečí města“. Tak uvádí knižní novinku spisovatelky Zuzany Říhové *Cestou špendlíků nebo jehel* nakladatelství Argo. Je to rozhodně kniha pozoruhodná. Dějiště: vesnice Podlesí; typicky městský manželský pár Bohumila a Bohumil sem byli zahrnutí životní a vztahovou krizí. Doprovází je hlavní „spouštěč“ jejich problémů – mentálně postižený syn. V příběhu jmenován pouze jako kluk. Oba by chtěli nějak narovnat svoje životy, oba tuší, že tomu starý dům, příznačně umístěn v rokli, vůbec nepomůže. A do toho ti venkovani. Podivní, jako smečka semknutí proti všemu novému, cizímu. Jejich úmysly jsou bizarně hororové. Žádná venkovská pohádka tu nehrozí. Vše v těch upocených letních dnech směřuje ke svému konci.

Říhová je rozhodně autorkou nanejvýše poučenou – vystudovala komparatistiku a nebojí se svých znalostí využít k experimentu a obohacení příběhu. Nápad pracovat s motivy a různými verzemi Červené karkulky je rozhodně povedený a v kombinaci se stylem psaní, jenž jde na dřev, funguje čtenářsky skvěle: „Procházel kolem roubenek Pražáků. Trávník krásně posekanej, vyhlazenej, vyluxovanej. Kolem kytek vymulčováno. V hlavě taky. ... a když se našetří, tak bazén. Tím se to potvrdí. Zahrada je krásná. Naše zahrada, krásná. Tak líbí se ti to? Líbí? Že je krásná?“

Vybírat si mezi cestou špendlíků nebo jehel je zbytečné. Obě cesty strašně bolí; stejně jako narození mentálně postiženého dítěte, bezvýchodnost krize středního věku, neschopnost komunikace a neporozumění si napříč společenskými vrstvami obecně. Říhová napsala román, který nechce konejšit, ale drásat. Po jeho dočtení ještě dlouho nebudete v klidu. A přesně tak má fungovat zaznamenáníhodná literatura.

ŘÍHOVÁ, Zuzana. Cestou špendlíků nebo jehel.
Praha: Argo, 2021. 243 stran

V bílém plášti

**P. Soukupová, A. Mornštajnová,
P. Dvořáková, M. Epstein,
I. Hejdová, M. Hejkalová**

text: Bohdan BoboKing Volejníček

Jedním z možných ukazatelů popularity českých spisovatelů jsou antologie z ediční řady Česká povídka, která je na našem knižním trhu už více než patnáct let. Za tu dobu se čtenář mohl setkat s více než čtyřmi desítkami titulů, do kterých byly vybírány příspěvky nejlepších a nejžádanějších autorů onoho období. A přestože původní nakladatelství Listen už přešlo do konglomerátu Euromedia Group a.s., editor Boris Dočekal zůstal na svém postu a pokračuje dál v zavedené strategii.

Jak se změnilo autorské obsazení po loňských „Rodinných povídkách“? S čistým svědomím můžeme říci, že téměř nijak. Takže opět je tu A. Mornštajnová, P. Soukupová, P. Dvořáková, M. Epstein a Irena Hejdová. Nové jméno je Markéta Hejkalová, která je našemu čtenáři už roky známá jako autorka, nakladatelka a překladatelka, jež se podepsala už pod pěknou desítku titulů.

Každá knížka z této řady má vždy nějaký jednotící prvek. Jak už lze vyčíst z obálky a samotného názvu, oním „svorníkem“, jak to nazval editor,

je v tomto případě zdravotnictví. Nejen doktoři, sestřičky či další zdravotnický personál, ale i jejich pacienti, pro které vlastně všechn ten lékařský svět existuje. A přes všechnu jistou glorifikovanou „božskost“, kterou lékařům po staletí přisuzujeme díky tomu, že mají ve svých rukách naše fyzické bytí či nebytí, jsou doktoři a ostatní personál ordinací a nemocnic taky jen lidmi, kteří mají své osobní radosti, ale především starosti a smutky. A na tom je založeno těchto šest povídek, lidských příběhů. Příběhů vždy realistických, jen někdy více pozitivních, jindy spíše melancholických až smutných.

A právě do té druhé skupiny patří úvodní povídka Petry Soukupové „Krmítko“. Příběh umírající Heleny ležící v nemocnici, jež se pro své okolí i rodinu stala nevrlo, protivnou starou bábou. Ale ona jen cítí, že „je vlastně opravdu milé moci říkat věci, jak je cítí, po těch letech lhaní ...“ Určitě nejpřítažlivějším jménem z antologie je Alena Mornštajnová, která se zde představuje povídkou „Kopretina“. Stárnoucí hrđinka nám skrze své kontroly u zubaře nastiňuje svůj život, o kterém se jen těžko dá mluvit v pozitivěch. Ale přesto si nemyslí, že za to mohou jen zpackané plomby.

Zbylé čtyři povídky bychom mohli s jistým nadhledem považovat vlastně za pozitivní, ne přímo úsměvné, ale s jistým „happyendem“. Dokonce i Petra Dvořáková, která je autorkou takových bestsellerů jako jsou „Vrány“ či „Dědina“, tedy nijak „happyendových“ příběhů, svým příběhem „Do důchodu“ tady překvapila. Možná jen Epstein si ten happyend mohl odpustit.

U většiny antologií jsme zvyklí na různorodou kvalitu příspěvků. Zde se ale všechny povídky drží na vysoké úrovni. Lidské příběhy, napsané bez stylistických či literárních experimentů. Zatímco v předešlé sbírce „Rodinné povídky“ byla mým favoritem povídka Aleny Mornštajnové,

zde si moji největší přízeň získala s příběhem „Anděl milosrdenství“
Markéta Hejkalová.

Osobně jsem rád, že se tyto „lékařské“ povídky nestaly odrazem koronavirové krize, která se v nich neobjevuje, ale jen příběhy lidí, kteří nosí „bílý plášť“.

Vydalo nakl. Euromedia Group, 2020, v edici Listen – Česká povídka.

V bílém plášti.

Praha: Listen, 2020. 110 stran

Chlapec za klíčovou dírkou

Stephen Giles

text: Bohdan BoboKing Volejníček

Rodinné sídlo na anglickém venkově, nešťastný opuštěný devítiletý syn paní domu Samuel a hospodyně Ruth. To jsou tři hrdinové knihy *Chlapec za klíčovou dírkou*, kterou napsal australský spisovatel Stephen M. Giles (*1972), rodák z jihoanglického hrabství Surrey.

K psaní se dostal teprve po přestěhování do Austrálie, kde se proslavil jako autor strašidelných knih z cyklu „*Silas and the Winterbottoms*“ a dětských knížek ze série „*Poděska Ivy*“ (vyšly i česky), které publikoval pod pseudonymem Caleb Kribs. Knížka „*Chlapec za klíčovou dírkou*“ (orig. *The Boy at the Keyhole*, 2018) je autorův první pokus o literaturu pro dospělé, ale i starší mládež, moderně řečeno Young Adults.

Autorova zaujatost tajemnými až strašidelnými příběhy je nepřehlédnutelná, a tak ani jeho první pokus o román pro starší čtenáře nemá k tomuto žánru daleko. Myslím, že to podporuje i tajemně znějící název knihy a v neposlední řadě i originálně navržená obálka s „průstřelem“ oka. Už od prvních vět čtenář cítí tu jistou ponurost příběhu, kterou podporují i vydařené melancholické ilustrace ve stylu na-

ivního umění. Malý Samuel je už přes sto dní sám doma bez matky, jen s hospodyní Ruth. Jak se pomalu v ubíhajícím textu dovídáme, odjezd matky proběhl za záhadných okolností, prostě večer byla a ráno se Samuel probudil, a už byla pryč. Z minuty na minutu prý musela neodkladně odjet přes oceán do Ameriky. V celém obrovském rodinném sídle zůstal jen s hospodyní. Ve velkém sídle, které ale začíná pomalu chátrat. Rodina patřila k lepší společnosti, ekonomický krach rodiných oceláren však rodinu stahuje ke dnu. Na to vše nahlížíme především pohledem Samuela, chlapce přecitlivělého možná více než je běžné. Na jeho omluvu je ale nutné podotknout, že život se s ním v posledních letech moc nemazlil, jak se postupně dozvídáme. Ale pohled dítěte, které je už na pokraji hysterie z absence matky, se liší od pohledu dospělého člověka. Pro něj, ale s přibývajícím časem i pro čtenáře, se nepochopitelný odjezd matky mění z dětského smutku v záhadu, která díky dětské fantazii, podporovanou i jediným Samuelovým kamarádem z městečka, nabývá monstróznějších rozměrů a teorií. A tak chování hospodyně Ruth, pedantské a výchovné, nijak pohoršující, se v očích Samuela mění ve vražedné šílenství.

Příběh ve mně evokuje gotické romány, ponurá stará místa, tajemné noční zvuky, podivné chování atd. Jeho „mimočasovost“, jak bych nazval onen prvek, kdy příběh vlastně se odehrává v moderní době, ve čtenáři vyvolává spíše pocit časů Dickensových či snad i hrdinů Jane Austenové. Ale středobodem je konflikt mezi Samuelem a Ruth. Přestože se může zdát, že rivalita mezi devítiletým klukem a dospělou ženou musí mít spíše dětinský nádech, Giles dokázal především dětskou zarputilost, možná někdy až vztek rozmazleného děcka, přetavit v dokonalý kontrast s dospělým světem představovaným Ruth. Mysteriózní rozuzlení pak čtenáře šokuje, a ne jeden si závěr přečte ještě jednou, jestli to fakt tak skončilo. Nemohl jsem si pomoci, ale příběh mi

velmi svým pojetím připomínal slavnou Mrtvou a živou od Daphne du Maurier.

Knih čtenáře okouzlí svým čtivým jazykem, skvělou atmosférou a tím neustálým očekáváním něčeho „zkaženého a hrůzného“, skrývajících se za zdmi domu.

V překladu Veroniky Láskové a ilustracemi Terezy Ščerbové vydalo nakl. Leda, 2019.

**GILES, Stephen M. Chlapec za klíčovou dírkou.
Voznice: Leda, 2019. 293 stran**

Stavitelé

Daniel Polansky

text: Bohdan BoboKing Volejníček

Největší devizou fantastické literatury je právě ona fantazie. Nic pro ni není nemožné a je jen na vypravěčském umu autora, aby i z „podivných“ ingrediencí vytvořil zajímavé a čtivé dílo. Skvělým příkladem je americký autor Daniel Polansky (*1984), který ze skutečně „velmi podivných“ ingrediencí vytvořil svůj krátký román „Stavitelé“, jenž byl nominován na slavnou cenu HUGO.

A o jaké „velmi podivné ingredience“ jde v tomto případě? Stačí se zamyslet, jaký příběh by čtenář očekával od knihy, jejíž hlavními hrdiny jsou myši, krtci, sovy, lasičky, žáby, potkani či vačice? Nenalhávejme si, nejspíše variantu na pohádkové Zvířátka a Petrovští, či naivní příběhy pro nejmenší čtenářstvo. Ale chyba lávky. Možná stačí pohled na parádní obálku Richarda Andersona, aby čtenář začal tušit, že Polansky nic pohádkového či naivního nenapsal. Myš v bojovém oděvu a v postavení s mečem v ruce či hranostaj s prokletě dlouhými noži, to vše poukazuje na to, že spíš než o nějakou pohádkovou fantasy se zde bude jednat o něco akčnějšího, brutálnějšího, kde možná poteče „myšičkám a krtečkům“

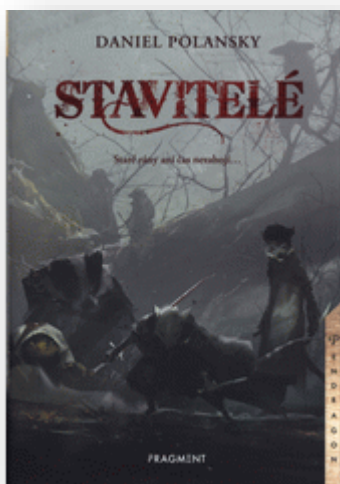
krev.

Hlavním hrdinou je Kapitán, malý myšák, který před lety vládl nejdrsnější partě zvířecích zabijáků v říši zvané Zahrada. Právě v ní vrcholila bratrovražedná válka o vládu dvou následníků o trůn. A Kapitán ani jeho parta nepatřili mezi vítěze, jenže ne díky silnějšímu protivníkovi. Ale „staré rány ani čas nezahojí“, jak se píše na přebalu knihy, a tak Kapitán cítí ve vouskách, že čas pro pořádnou odplatu konečně dozrál. V první části knížky se seznamuje s jednotlivými postavami, které patřily před lety ke Kapitánovi. Přežívaly, jak se dalo, na místech, která byla spíše úkryty než místy k životu. Teď si je myšák osobně našel a přemluvil svým svébytným, chladným stylem, aby se vydaly na cestu pomsty. Každá postava je specifická nejen svým druhem, ale i myšlením, filosofií a hlavně stylem zabíjení.

Druhá část knížky je už cesta pomsty, nelítostný masakr všech a všeho, co kdysi vyhrálo. Všech, které chce Kapitán se svojí bandou zcela sprovodit ze světa, s šílenstvím bytosti, které na vlastním životě už nezáleží.

Dávat v hodnocení knize 10/10, 5* nebo 100% už je u mne po těch letech spíše vzácnost. Ale tato kniha si to ode mne zasloužila. Jako by Tarantino napsal fantasy o filozofii zabíjení s pohádkovými zvířátky.

Z anglického originálu „The Builders“ přeložil Václav Soukup.

POLANSKY, Daniel. Stavitelé.

V Praze: Fragment, 2019. 191 stran

Malá ochutnávka z knižních novinek hudebního oddělení

text: Jana Martiníková

Dick Walda

Trumpetista v Osvětimi

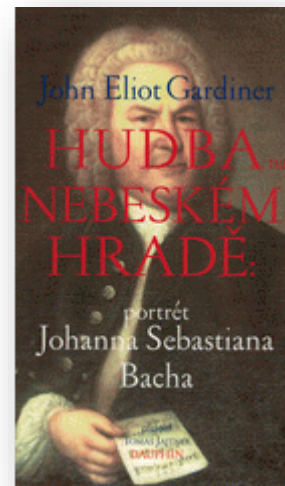
Hudba bývá pro člověka příjemnou zábavou, koníčkem, může být spojena s jeho povoláním, někdo ji nazývá dobrým přítelem nebo celoživotní láskou. Toto je ale příběh člověka, kterému jeho muzikantské umění doslova zachránilo život. Trumpetista Lex van Weren jako jeden z mála Nizozemců přežil pobyt v koncentračním táboře v Osvětimi. Teprve v roce 1980 ho spisovatel Dick Walda přesvědčil, aby o svých zážitcích podal svědectví a společně sepsali knihu vzpomínek, která, pokud se do ní začtete, vám nedovolí ji odložit.

„Trumpeta ze mě udělala zvláštní případ. Už jsem nebyl jen číslo. Byl jsem Musiker. Prozatím jsem nemusel na transport a byl jsem vítaným přínosem pro táborový orchestr.“ ... „A začalo představení. Byl jsem hlavní akt. Než jsem začal hrát, ještě položili mrtvé z toho dne k vánočnímu stromku. Představte si: V tmavé noci byl tábor samotný jasně osvětlený. Pět set vězňů stálo na appelplatzu a všichni spolu jsme se dívali na velký vánoční strom se světýlky, zatímco esesmani na nás ze strážních věží mířili kulomety. A já jsem hrál a hrál dál. Byl to strašně starý nástroj, děravý, mé prsty byly ledové a jen stěží jsem dokázal mačkat ventily.“

Co mě osobně, kromě samotného příběhu, na knize velmi zaujalo, byly autorovy úvahy, varovné memento, ukazující, jak zákeřně pozvolným, téměř až nenápadným způsobem se tyto hrůzy staly běžnou realitou:

„Nastoupili do tramvaje, speciální tramvaje na konci linky 9, která tam byla připravená. Všechno bylo perfektně připravené. Existovaly seznamy, z nichž se dalo dobře vyčíst, co jste si měli vzít s sebou, a co ne. Nezapomeňte na žínky! Všechno rafinovaně dobře a obšírně popsali. To přece jen vzbuzovalo pocit: Ti Němci to seriózně vypracovali. Všechno pěkně zorganizované. Prostě musíme do pracovních táborů. Nic se neděje. Kdo tehdy mohl porozumět tomu, že to byl začátek totálního vyhlazení? Později v Osvětimi jsem taky nechtěl věřit, co se tam děje, zatímco z komínů ve dne v noci stoupal kouř. Nechtěl jsem to přijmout a trval jsem na svém: To, co se tu děje, není pravda!“

Útlá knížka neobsahuje tolik brutálních scén, jak by se dalo očekávat, zato je působivá svou opravdovostí, vyprávěním očitého svědka o tom, jak se lidé až neuvěřitelným způsobem dokázali vyrovnávat s otřesnými podmínkami, do kterých byli uvrženi.

John Eliot Gardiner

Hudba na nebeském hradě (portrét Johanna Sebastiana Bacha)

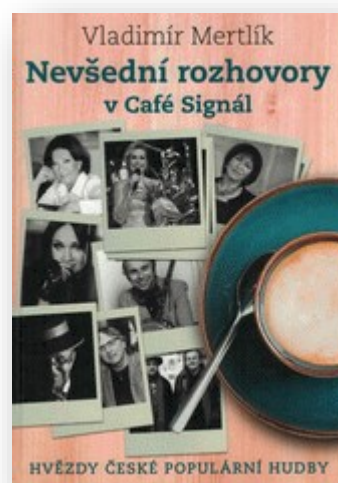
Sir John Eliot Gardiner (*1943), americký dirigent, považovaný za jednoho z největších odborníků na Bachovu hudbu, je autorem sedmisetstránkové monografie, která se k nám dostává zásluhou nakladatelství Dauphin v překladu Tomáše Jajtnera. Gardinerův přístup se vymyká běžným postupům při psaní o „životě a díle“ hudebního skladatele. Sám o tom říká v předmluvě: *„Psaní této knihy během několika let představovalo hledání způsobu, jak může spolupracovat odborný výzkum a hudební praxe a jak je přimět ke spojení, které je plodné.“* Jinými slovy, o Bachovi zde nepíše pouze muzikolog nebo hudební historik, ale zároveň hudebník, který jeho dílo aktivně provozuje.

Tento pohled interpreta je originální a nenahraditelný. Gardiner sám přirovnává rozdíl mezi „vnější“ hudební analýzou a přímým provozováním (hraním, zpěvem...) hudby k rozdílu mezi tím, když pozorujeme hladinu moře, a když se pod ni ponoříme se šnorchem a vidíme všechno, co je pod hladinou.

„Když provádím Bachovu hudbu, zažívám podobnou zkušenost a podobný šok ve způsobu, jakým odhaluje své nádherné barevné spektrum, ostré kontury, harmonickou hloubku a zásadní plynulost pohybu a základního

rytmu.“ ... „Silný je také moment zrcadla, jež nastavujeme člověku, který tuto hudbu vytvořil na prvním místě – zrcadla, jež živě odráží jeho komplexní a drsnou osobnost, jeho puzení sdělit a sdílet svoje vidění světa s posluchači, jeho jedinečnou schopnost do skladatelského procesu vnášet svou nekonečnou invenci, inteligenci, důvtip a lidskost. Bach rozhodně nebyl suchar.“

Co dodat, než popřát zajímavé i poučné čtení? Snad ještě to, že kniha obsahuje také ilustrace, portréty, faksimile, chronologické přehledy, bibliografické odkazy a terminologický slovník. Je to zkrátka vědecká monografie se vším všudy. A přesto je zároveň poutavým osobním vyznáním dirigenta, fascinovaného Bachovou hudbou i osobností.

Vladimír Mertlík:

Nevšední rozhovory v Café Signál

Po dvou knihách obsahově závažných je čas nabídnout čtenáři také něco odlehčeného a zábavného. Takovým čtením jsou dozajista rozhovory s osobnostmi české populární hudby, které byly původně vysílány jako nedělní pořady na Signál Rádiu. V rozhlasové kavárně Café Signál se střídali atraktivní hosté a Vladimír Mertlík s nimi vedl vskutku nevšední rozhovory, doplněné hudbou. Přepisy tohoto pří-

jemného a zajímavého povídání, odvysílaného před šesti lety, jsou obohaceny o aktuální dodatek, jakési P.S., ve kterém zpovídání konfrontují své tehdejší plány se současností.

Je těžké vybrat jedinou ukázkou z tak pestrého obsahu, za všechny nechám alespoň krátce promluvit Ivana Mládka, Jitku Zelenkovou a Jiřího Suchého.

Ivan Mládek: *„Není ti líto, že lidé někdy nevnímají hloubku a filozofii tvých textů?“* „Já vyšel ze staré jazzové muziky, která je veselá, a tak jsem se zařekl, že budu dělat jen veselé a zábavné texty. Pokud si v nich lidé našli satirický podtext, budiž jim to přáno, ale já sám jsem nikdy žádný nenašel. Když jsem udělal vyloženě recesistickou „Dášu Novákovou“, dozvěděl jsem se, že je to satira na maloměšřáctví, prázdnotu a bezduchost mladší generace! To mě opravdu nenapadlo. Začínám být na sebe pyšný (uculuje se).“

Jitka Zelenková: *„Jak se žije v současné době zpěvačce, která nemá skandály a není v bulváru?“* „Oni mi buď chtějí nějaké skandály přisoudit, a když to nejde, tak se ze mě snaží udělat opuštěnou chudinku, které všichni pomřeli a nemá nikoho, ani pejska, ani kočičku, a je zoufalá! Ale to se také nedaří, protože já taková nejsem.“

Jiří Suchý: *„K narozeninám bych si přál, aby nebyly, ale to si s ohledem na diváctvo i soubor nemůžu dovolit. A tak chystám večer nazvaný Znáám mnohem starší lidi. A co bych si dal k narozeninám sám? To vím přesně: Nic! Mám už tolik věcí, na které se mi nedostává místa.“*

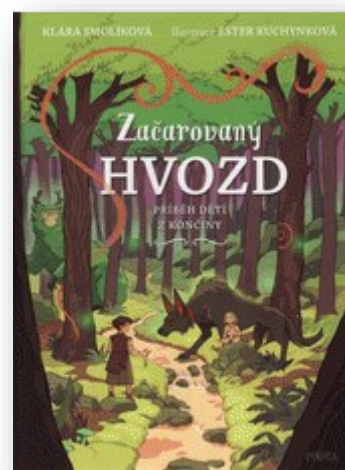
Tipy z našich dětských knihoven

Několik zajímavých tipů z produkce dětských knih, které jsou ve fondech KMO, nám opět představí Denisa Hrubá.

Začarováný Hvozd

Klára Smolíková

Víte, kde se nachází Končina? A už jste někdy navštívili Hvozd? Ne? Tak to jste udělali velkou chybu. Právě pro vás je tedy určena tato kniha plná různých dobrodružství, která prožívají dva kamarádi z vesničky Končina. Blízko této vesničky se nachází les s názvem Hvozd, ve kterém žije mnoho záhadných tvorů a samo-

zřejmě tento les obývá i mnoho duchů. Jakých? No přece lesních.

Jelikož Končinu sužuje sucho, rozhodnou se kamarádi Luna a Bolech vypravit do Hvozdu a zjistit, proč do vesnice neteče žádná voda. Děti v lese postupně potkají různá stvoření, která si nakloní na svou stranu. Bohužel jim ale vesničané nevěří, že by lesní tvorové byli mírní, hodní... Naopak obviňují obyvatele Hvozdu ze všech špatností, které vesnici postihly. Mají vesničané pravdu nebo je vše přesně naopak?

Pro děti 9-12 let

Můj táta a já

Filip Škoda

Víte, jak se žije dvěma chlapcům v jedné domácnosti? Ne? V tomto komiksu se to dozvíte.

Krásně zpracované životní situace otce a malého synka. Tatínek se snaží vychovat ze syna pomalu rostoucího dospělého, ale malý, téměř tříletý synek je mnohdy mnohem chytřejší, než by na svůj věk mohl být. A co je hlavní, často je záludný a ironičtější než mnohý dospělý.

V mnohých situacích tak rodiče rozhodně uvidí v malém klukovi i své

děti, které se bojí strašidel a pořád své rodiče potřebují. A naopak děti zase své rodiče...

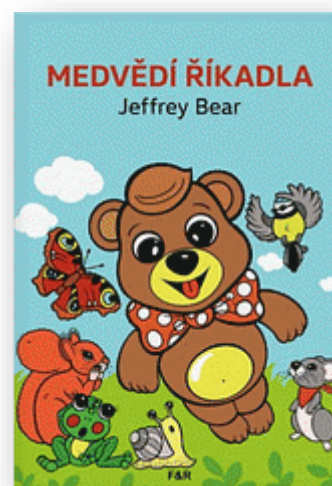
Některé děti zde určitě načerpají inspiraci pro svůj další vztah s rodiči.

Kupte dítěti tuto knihu a zaručeně se máte na co „těšit“.

Pro děti 6-9 let

Medvědí říkadla

Jeffrey Bear

Máte doma malého budoucího knihomola? Chcete s ním procvičovat říkadla a hledáte vhodnou knihu? Medvědí říkadla jsou to pravé. Medvídek v této knize prožije pětadvacet různých krátkých příběhů, které jsou formulovány pomocí říkadel. Medvídek má starosti a problémy jako děti. Jaké to je být bez kamarádů? Jaké to je umět jezdit na lyžích? Proč musí medvídek zůstat po škole? Jak tyto a další problémy řeší medvídek se dozvíte v této knize, kde je text doplněn i krásnými barevnými ilustracemi.

A co medvědí česnek? Tak o tom zase v jiné knize.

Pro děti 6-9 let

**září
2021**

pro žáky a studenty

**Darujeme
obalování
učebnic**

**100 let
KNIHOVNY !!!**

**„Chcete-li, aby byly vaše děti chytré,
čtěte jim pohádky.
Chcete-li, aby byly ještě chytřejší,
čtěte jim více pohádek.“**

Albert Einstein